

Sygn. akt V U 809/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2015 r. w Kaliszu

odwołania J. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 19 czerwca 2015 r. Nr (...)

w sprawie J. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę pomostową

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 19 czerwca 2015 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. N. emeryturę pomostową począwszy od dnia 1 stycznia 2015 roku.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił przyznania wnioskodawcy J. N. przyznania prawa do emerytury pomostowej, gdyż zdaniem organu rentowego nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł J. N. domagając się przyznania emerytury pomostowej. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wnioskodawcy wniósł o jego oddalenie odwołania.

Sąd poczynił następujące ustalenia:

Wnioskodawca J. N. urodził się (...).

22 stycznia 2015 roku wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie emerytury pomostowej. Na dzień złożenia wniosku o emeryturę pomostową, zdaniem organu emerytalnego, wnioskodawca udowodnił 36 lat, 3 miesiące i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 8 lat, 9 miesięcy i 8 dni okresów pracy w szczególnych warunkach:

- a) od dnia 11 października 1972 roku do dnia 31 marca 1976 roku;
- b) od dnia 1 lutego 1995 roku do dnia 31 marca 1995 roku;
- c) od dnia 23 sierpnia 1996 roku do dnia 14 lutego 1997 roku;

- d) od dnia 8 grudnia 1997 roku do dnia 31 marca 1998 roku;
- e) od dnia 8 czerwca 1996 roku do dnia 18 grudnia 1998 roku;
- f) od dnia 27 kwietnia 2009 roku do dnia 20 marca 2010 roku;
- g) od dnia 14 października 2010 roku do dnia 9 listopada 2011 roku;
- h) od dnia 21 czerwca 2012 roku do dnia 8 grudnia 2012 roku.

Wnioskodawca od grudnia 2012 roku nie pozostaje w stosunku pracy.

(okoliczności niesporne)

Wnioskodawca J. N. od dnia 7 września 1977 roku do dnia 25 września 1990 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy, był zatrudniony w (...) w P., Oddział w K.. Od dnia 7 września 1977 roku do dnia 30 czerwca 1985 roku pracował jako maszynista żurawia wieżowego, a od dnia 1 lipca 1985 roku jako maszynista koparki (dowód – świadectwo pracy wnioskodawcy z dnia 27 września 1990 roku, opinia dyrektora (...) z dnia 5 listopada 1988 roku – akta osobowe wnioskodawcy).

Od dnia 9 marca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku i od dnia 1 sierpnia 1990 roku do dnia 11 września 1990 roku wnioskodawca pracował na budowach eksportowych jako maszynista żurawia wieżowego (dowód – świadectwo pracy wnioskodawcy z dnia 27 września 1990 roku – akta osobowe wnioskodawcy; zeznania wnioskodawcy [00:12:36] [00:14:45]).

Od dnia 29 lipca 1976 roku wnioskodawca ma uprawnienia do obsługi dźwigów o udźwigu 6 ton, od dnia 19 października 1976 roku – o udźwigu 8 ton, od dnia 16 listopada 1976 roku – o udźwigu 20 ton, od dnia 18 maja 1977 roku – o udźwigu 16 ton, od dnia 13 czerwca 1977 roku – o 100 TM, od dnia 26 listopada 1983 roku – do 200 TM, a od dnia 30 marca 1984 roku wnioskodawca posiada uprawnienia do obsługi koparki jednonaczyniowej (dowód – kserokopia uprawnień wnioskodawcy – k. 23-27 akt sądowych).

Wnioskodawca jako maszynista żurawia wieżowego i operatora koparki w (...) pracował na budowach wysokich budynków mieszkalnych i innych budowach obiektów przemysłowych, jak i na budowach szpitali, na terenie byłego województwa (...). Na terenie Oddziału w K. było około 20 dźwigów wieżowych. Bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy był kierownik Oddziału (...) w K.A. W. (dowód – zeznania świadka A. W. [00:19:19] [00:32:15]; zeznania J. J. [00:33:49] [00:44:29]; zeznania wnioskodawcy J. N. [00:01:10] [00:17:59]).

Od dnia 27 kwietnia 2009 roku do dnia 20 marca 2010 roku, od dnia 14 października 2010 roku do dnia 12 listopada 2011 roku i od dnia 21 czerwca 2012 roku do dnia 8 grudnia 2012 roku wnioskodawca w pełnym wymiarze czasu pracował jako operator żurawia wieżowego, która to praca jest wymieniona w załączniku nr 2 poz. 12 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (dowód – świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach – k. 63, 69, 73 akt emerytalnych wnioskodawcy).

Powyższy stan faktyczny jest niesporny.

Z zeznań wnioskodawcy, z zeznań świadków A. W., J. J., którzy w spornym okresie pracowali razem z wnioskodawcą w (...) w P., świadectwa pracy, uprawnień do obsługi dźwigów wieżowych i koparek jednonaczyniowych, wynika, iż wnioskodawca od dnia 7 września 1977 roku do dnia 25 września 1990 roku w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako maszynista żurawia wieżowego i maszynista koparki jednonaczyniowej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2015 roku poz. 965 j.t.) prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określony w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
6. po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Zgodnie z ustępem 1 art. 3 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach pomostowych prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Natomiast ustęp 2 cytowanego artykułu stanowi, iż prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku poz. 748 j.t. ze zmianami) ubezpieczonym, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w niższym wieku emerytalnym niż określona z art. 27 pkt. 1. Stosownie do treści art. 32 ust. 2 przytoczonej ustawy, dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Szczegółowe warunki uzyskania dochodzonego świadczenia reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zmianami). Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia stosuje się je do pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w jego § 4 – 15, oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze

czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia). Okresy pracy w powyższych okolicznościach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia).

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, lub w świadectwie pracy, to w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się możliwość dowodzenia okoliczności szczególnego charakteru lub szczególnych warunków pracy wszelkimi znanymi prawnym procesowemu dowodami (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, II UZP 998/84, Lex Polonica nr 321128).

W postępowaniu sądowym, toczącym się z odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego, dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo skarżącego do świadczenia i to zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument taki z żadnych przyczyn nie może być sporządzony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 roku, III AUa 2472/03, Lex nr 151770).

Również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 roku (II URN 3/95, OSNP 1996/16/239) podniesiono, iż w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno- rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń dotyczy postępowania wyłącznie przed tymi organami. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 grudnia 2006 roku (I UK 179/06), Lex nr 342283).

Postępowanie dowodowe przed sądem rozpoczynającym sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych regulowane jest przepisami kodeksu postępowania cywilnego zawierającymi odstępstwa od ogólnych zasad postępowania dowodowego, z uwzględnieniem dążenia do pełnego oświetlenia podłoża sprawy, oraz wszechstronnego rozważenia wszystkich kwestii spornych. Nie są w tym zakresie wyłączone, w związku ze staraniami o ustalenie prawa do wcześniejszej emerytury, wątpliwości, co do oceny warunków wykonywania pracy, które mogą być usunięte za pomocą wszelkich środków dowodowych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 30 marca 2000 roku, II UKN 446/99, OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562; z dnia 8 kwietnia 1999 roku, II UKN 619/98, OSNAPiUS nr 11, poz. 439, OSP 2002 nr 2, poz. 26 z glosą aprobującą T. Binczyckiej - Majewskiej; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku, III UZP 6/84, Lex nr 14625 i z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, Lex nr 14630).

Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2007 roku (I UK 306/06, Lex nr 47005) podkreślono, iż emerytura z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach przysługuje z tytułu wykonywania konkretnego zatrudnienia, ujętego w odpowiednich wykazach cytowanego wyżej rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku. Osoba taka, wykonująca pracę w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnęła wiek 60 lat – mężczyźni (55 lat kobiety) oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym 15 lat w szczególnych warunkach. Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 roku (II UK 3377/03, OSNP 2004/22/392) podkreślono, iż „skutki prawne wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze określone są w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku i utrzymanym jej przepisami w mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze”. W wyroku Sądu Apelacyjnego w Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku (III AUa 222/12, Lex nr 1171355) podniesiono, iż dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U, Nr 8, poz. 4 ze zmianami) oraz w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia, natomiast wykazy stanowisk ustalane przez właściwe podmioty w odniesieniu do podległych zakładów pracy mają jedynie charakter techniczno-porządkujący. Natomiast w wyroku

Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2010 roku (I UK 324/09, Lex nr 1001287) podniesiono, iż § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zmianami) nie mogą być interpretowane w ten sposób, że pracownicy zatrudnieni na stanowiskach nie wymienionych w wykazach branżowych nie mają prawa do świadczeń emerytalnych przysługujących ze względu na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, pomimo tego, że pracę taką faktycznie wykonywali. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podniósł, iż regulacja zawarta w § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia, uprawniająca wymienione w nich podmioty do sporządzenia w podległych i nadzorowanych zakładach pracy wykazów stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B, nie rozszerzała ani nie ograniczała uprawnień pracowników, gdyż wykazy branżowe musiały być dostosowane do treści załączników do rozporządzenia i co do zasady stanowiły jedynie konkretyzację zakresu prac objętych tym rozporządzeniem w poszczególnych resortach i należących do nich zakładach. Inaczej rzecz ujmując, § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia nigdy nie mogły być interpretowane w ten sposób, że pracownicy zatrudnieni na stanowiskach nie wymienionych w wykazach branżowych nie mieli prawa do świadczeń emerytalnych przysługujących ze względu na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, pomimo tego, że pracę taką faktycznie wykonywali. Wymienione przepisy z jednej strony odnosiły się do prowadzenia dokumentacji, na podstawie której pracodawca zobowiązany był z mocy § 2 ust. 2 rozporządzenia do stwierdzenia okresów wykonywania pracy w warunkach szczególnych, z drugiej natomiast – uwzględniając specyfikę danego resortu i wchodzących w jego skład zakładów – określały szczegółowo stanowiska pracy, na których występowały rodzaje pracy wymienione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. W tym tylko zakresie zarządzenie resortowe może być pomocne przy ocenie charakteru i kwalifikacji prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach. Te właśnie kryteria decydują bowiem o zakwalifikowaniu prac danego rodzaju do prac wymienionych w wykazie A lub B załącznika do rozporządzenia, których wykonywanie uprawnia – na podstawie art. 32 ust. 1 tej ustawy – do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, przy uwzględnieniu stopnia ich wpływu na wcześniejszą utratę zdolności do wykonywania zawodu. Dalej Sąd Najwyższy podniósł, że zarządzenia resortowe nie mieszczą się w kategorii źródeł powszechnie obowiązującego prawa (art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), mają charakter wewnętrzny i obowiązują tylko jednostki organizacyjne podległe organowi wydającemu te akty, a w konsekwencji nie mogą stanowić podstawy decyzji wobec obywateli, osób prawnych oraz innych podmiotów (art. 93 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Stanowisko Sądu Najwyższego w całości poparł Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 24 kwietnia 2013 roku (III AUa 238/13, Lex nr 1313374) podnosząc, iż źródłem prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach jest ustawa z 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zmianami). Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa – art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach, to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy), w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10, Lex nr 619638; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 lutego 2012 roku, III AUa 1797/11, Lex nr 1130404).

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2012 roku (III AUa 205/12, Lex nr 1220575) podniesiono, iż kwestia podległości danego pracodawcy określonego ministrowi, nie ma przesądzającego znaczenia przy ustalaniu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, gdyż decyduje przyporządkowanie określonej, w wykazie rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, pracy do danej branży przemysłowej, a nie kwestia przynależności pracodawcy do danego resortu.

W wykazie A dział V poz. 2 – budownictwo i przemysł materiałów budowlanych, załącznika do cytowanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku jako praca w szczególnych warunkach jest wymieniona praca maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

W zarządzeniu Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę lub wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. M.B. z 1983 roku Nr 3 poz. 6) w wykazie A załącznika 1 w dziale V poz. 3 pkt 1 i 5 jako praca w szczególnych warunkach wymienione są prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, a jako zawody wymienione są maszyniści koparek jednonaczyniowych i maszyniści żurawi wieżowych. Natomiast w załączniku Nr 2 do cytowanej wyżej ustawy o emeryturach pomostowych poz. 12, jako praca o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 3 tejże ustawy, wymieniona jest praca operatorów żurawi wieżowych, do obsługi których są wymagane uprawnienia kategorii I2 lub równorzędne oraz dźwignic portowych lub stoczniovych.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku (II UK 164/11, OSNP 2013/5-6/62) podkreślono, iż „warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle art. 4 i 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), jest legitymowanie się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze (w rozumieniu tej ustawy lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy o emeryturach pomostowych, a więc po 1 stycznia 2009 roku”.

W niniejszej sprawie niespornym jest to, iż wnioskodawca zdaniem organu rentowego udowodnił 8 lat, 9 miesięcy i 9 dni okresów pracy w szczególnych warunkach, w tym pracę w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, którą to pracę wykonywał po dniu 31 grudnia 2008 roku, a ponadto to, iż wnioskodawca udowodnił ponad 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, ukończył 60 lat życia, wykonywał również prace w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przed dnia 1 stycznia 1999 roku, urodził się po 31 grudnia 1948 roku i nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Zebrany materiał dowodowy w niniejszej sprawie pozwala również zaliczyć wnioskodawcy jako pracę w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach również jego pracę w (...) od dnia 7 września 1977 roku do dnia 25 września 1990 roku.

Tak więc wnioskodawca udowodnił daleko ponad 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach. Spełnia on również inne przesłanki do przyznania emerytury pomostowej.

Na podstawie art. 15 i 26 ustawy o emeryturach pomostowych i art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wnioskodawcy należało przyznać emeryturę pomostową od dnia 1 stycznia 2015 roku, a więc od miesiąca, w którym złożył wniosek, gdyż wniosek o emeryturę pomostową wnioskodawca złożył w dniu 22 stycznia 2015 roku.

W tym stanie rzeczy, zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zaskarżona decyzja organu rentowego podlegała zmianie i orzeczono jak w wyroku.